HİKAYELER

Ömer Seyfettin

HİKAYE

TÜRK TİLKİ KİTAP KLASİKLERİ

Ömer Seyfettin /// HİKAYELER

tilki
Kitap

hikaye

en güzel hikayeler
ömer seyfettin

ISBN 978-605-5045-39-5
1.Basım, İstanbul, Eylül 2014, 1000 Adet
Genel Seri:59 Türk Klasikleri Serisi:1

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

pembe incili kaftan

kaşağı

kütük

yeni bir hediye

ferman

pireler

külah

ant

diyet

forsa

ilk cinayet

ömer seyfettin

PEMBE İNCİLİ KAFTAN

Büyük kubbeli serin divan, bugün daha sakin, daha gölgeliydi. Pencerelerinden süzülen mavi, mor, sincap rengi bahar aydınlığı, çinilerinin yeşil derinliklerinde birikiyor, koyulaşıyordu. Yüksek ipek şiltelere diz çökmüş yorgun vezirler, önlerindeki halının renkli nakışlarına bakıyorlar, uzun beyaz sakalını zayıf eliyle tutan yaşlı sadrazamın sönük gözleri, çok uzak, çok karanlık şeyler düşünüyor gibi, var olmayan noktalara dalıyordu.

- Yürekli bir adam gerekli, paşalar... dedi. Biz onun sırmalara, altınlara, elmaslara boğarak gönderdiği elçisine padişahımızın elini öptürmedik, ancak dizini öpmesine izin verdik. Kuşkusuz o da karşılıkta bulunmaya kalkacak.

- Kuşkusuz.

- Hiç kuşkusuz.

- Mutlaka.

Kubbealtı vezirlerinin tamamıyla kendi görüşünü paylaştıklarını anlayan sadrazam düşündüğünü daha açık söyledi:

- O halde bizden elçi gidecek adamın çok yürekli olması gerek! Öyle bir adam ki, ölümden korkmasın. Devletinin şanına dokunacak hareketlere karşı koysun. Ölüm korkusuyla, uğrayacağı hakaretlere boyun eğmesin...

- Evet!

- Hay hay.

- Çok doğru... Sadrazam sakalından çektiği elini dizine dayadı. Doğruldu. Başını kaldırdı. Parlak tuğları ürperen vezirlere ayrı ayrı baktı:

- Haydi öyleyse... Yürekli bir adam bulun!.. dedi... Hoca takımından, Enderundan, divandan benim aklıma böyle gözü pek bir adam gelmiyor. Siz düşünün bakalım...

- ...

- ...

- ...

Sofu, barışsever, sessiz padişahın koca devletine, sessiz küçük bir beyin olan divan düşünmeye başladı.

Bu elçi, yedi yıl sonra takdirin "Yavuz!" namındaki yaman sillesiyle her gururunun, her cinayetinin cezasını bir anda gören İsmail Safavi'ye gönderilecekti. Şehzadeliğini ata binmekten, cirit oynamaktan, silah kullanmaktan çok, kitapla geçiren bilge Bayezid'in yaradılışı son derece uysaldı. Yalnız şiiri, bilgeliği, tasavvufu sever; savaştan, mücadeleden nefret ederdi. Vezirler, sevgili padişahlarının rahatını bozmamayı en büyük görevleri sanırlardı... Bununla birlikte sınırlarda yine kavganın önü alınamıyordu. Bosna, Eflak, Karaman, Belgrat, Transilvanya, Hırvatistan, Venedik seferleri birbirini izliyor; Modon, Koron, Zonkiyo, Santamavro ele geçiriliyordu. Sanki İstanbul fatihinin kararlılığıyla dehası tahta geçer geçmez, babasının heykelini, "Gölgesi yere düşüyor" diye kırdırıp savaşa girmeye kalkan halefinin zamanında da sönmüyor; sönmez bir alev, bir ruh gibi yaşıyordu. Rahat istendikçe dert çıkıyordu. Hele Doğu...

Kan içinde, ateş, kıyım içinde kıvranıyordu. Yıkılan, sönen Akkoyunlu hanedanının yıkıntıları üstünde Şah İsmail serserisi saltanat kurmuştu. Geçtiği yerlerde dikili ağaç bırakmayan, babasıyla büyükbabası Cüneyd'in öcünü aldığı için delice bir gurura kapılan bu kudurmuş şah, akla gelmedik canavarlıklarla sağına soluna saldırıyordu. Kendine sığınanları bile, çağırdığı şölende, yemekmiş gibi kaynattırdığı büyük kazanlara atıp söğüş yapan, yendiği Özbek padişahının kafatasıyla şarap içen bir acımasız şah, dünyada gerçekten eşi görülmemiş bir kıyıcıydı. Bayezit divanının çelebi, sessiz, temiz huylu, dinine bağlı vezirleri onun işkencelerini hatırlamaya dayanamazlardı. Bu kıyıcı, bir gün mutlaka bizim sınırımıza da saldıracak, Doğu illerini ele geçirmeye kalkacaktı. Bunu herkes biliyordu. Geçen yıl Zülkadriye egemeni Alaüddevle'den nikahla kızını istemişti. Alaüddevle kızını vermedi, İsmail uğradığı bu aşağılamaya

öfkelendi; öç için padişahın toprağından geçti. Savunmasız Zülkadriye topraklarına girdi. Diyarbekir, Harput kalelerini aldı. Sarp bir dağa kaçan Alaüddevle'nin oğlu ile iki torunu eline tutsak düştü. Şah İsmail, bu zavallıları ateşte kızartıp kebap ettirdi. Etlerini kuzu gibi yedi. Böyle korkunç bir şey Doğu'da yeni duyuluyordu. Savaş istemeyen padişah, Ankara'ya, Yahya Paşa kumandasında bir ordu göndermekten başka bir şey yapmadı. Bu şah, kıyıcı olduğu kadar da kurnazdı... Osmanlı toprağına geçtiği için özür diliyor, birbiri arkasına elçiler gönderiyordu.

O zamanlar Trabzon Valisi olan Şehzade Yavuz, babası gibi dayanamamış, Tebriz sınırını geçmiş, Bayburt'a, Erzincan'a kadar her yeri yağmalamış, hatta şahın kardeşi İbrahim'i tutsak etmişti. İsmail'in elçisi şimdi bu saldırıdan da yakınıyor, Osmanlı toprağına son akınlarının padişahın devletine karşı değil, sırf Alaüddevle'ye karşı olduğunu tekrarlıyordu. İşte divanda bu kurnaz, bu kıyıcı, acımasız türediye gönderilecek uygun bir elçi bulunamıyordu; çünkü kendini Osmanlı Hakanı'yla bir tutan, hatta bütün Doğu'da egemenlik kuran bu serseri, karşısında devleti temsil edecek adama kuşkusuz birçok densizlik yapacak; densizliklerine karşılıkta bulunanı ola ki kazığa vuracak, derisini yüzecek, akla gelmedik korkunç bir işkenceyle öldürecekti. Sadrazamın sağındaki, deminden beri bir mezar taşı gibi kımıltısız duran kırmızı tuğlu kavuk, yerinden oynadı. Yavaş yavaş sola döndü:

- Ben, tam bu elçiliğe uygun bir adam biliyorum, dedi, babası benim yoldaşımdı. Ama devlet memurluğunu kabul etmez.

- Kim?

- Muhsin Çelebi.

Sadrazam bu adamı tanımıyordu. Sordu:

- Burada mı oturuyor?

- Evet.

- Ne iş yapıyor?

- Biraz zengindir. Vaktini okumakla geçirir. Tanımazsınız efendim. Hiç büyüklerle ahbaplık etmez. Büyük mevkiler istemez.

- Niye?

- Bilmem ama, belki "düşüşü var" diye.

- Tuhaf...

- Ama çok yüreklidir. Doğrudan ayrılmaz. Ölümden çekinmez. Birçok kez savaşmıştır. Yüzünde kılıç yaraları vardır.

- Bize elçi olmaz mı?

- Bilmem.

- Bir kere kendisini görsek...

- Bilmem, çağırınca ayağınıza gelir mi?

- Nasıl gelmez?

- Gelmez işte... Dünyaya minneti yoktur. Şahla dilenci, gözünde birdir.

- Devletini sevmez mi?

- Sever sanırım.

- O halde biz de kendimiz için değil, devletine hizmet için çağırırız.

- Deneyiniz efendim....

Sadrazam, o akşam kahyasını Muhsin Çelebinin Üsküdar'daki evine gönderdi. Devlet, ulus hakkında bir iş için kendisiyle konuşacağını, yarın mutlaka gelmesi gerektiğini yazmıştı.

Sabah namazından sonra sarayının selamlığında, Hint kumaşından ağır perdeli küçük loş bir odada katibinin bıraktığı kağıtları okurken, sadrazama, Muhsin Çelebinin geldiğini bildirdiler.

- Getirin buraya.... dedi.

İki dakika geçmeden odanın sedef kakmalı, ceviz kapısından pala bıyıklı, iri, levent, şen bir adam girdi. İnce siyah kaşlarının altında iri gözleri parlıyordu. Belindeki silahlık boştu. Bütün kullarının etek öpmesine, secdesine alışan sadrazam, bir an eteğine kapanılmasını bekledi. Oturduğu mor çuha kaplı sedirin hep öpülen ağır sırma saçağındaki yumağı, altından, içi boş küçük bir kafa gibi şaşkın duruyordu. Sadrazam söyleyecek bir şey bulamadı. Böyle göğsü ileride, kabarık, başı yukarı kalkık bir adamı ömründe ilk defa görüyordu. Kubbe vezirleri bile huzurunda iki büklüm dururlardı. Muhsin Çelebi çok doğal bir sesle sordu:

- Beni istemişsiniz, ne söyleyeceksiniz efendim?

- Şey...

- Buyurunuz efendim.

- Buyur oğlum, şöyle otur da...

Muhsin Çelebi, çekinmeden, sıkılmadan, ezilip büzülmeden çok rahat bir hareketle kendine gösterilen şilteye oturdu. Sadrazam hala ellerinde tuttuğu kıvrık kağıtlara bakarak içinden, "Ne biçim adam? Acaba deli mi?" diyordu. Ama hayır... Bu çelebi, çok akıllı bir insandı! Yiğide, alçağa gerek duymayacak kadar bir serveti vardı. Çamlıca ormanının arkasındaki büyük mandırayla büyük çiftliğini işletir, namusuyla yaşar, kimseye eyvallah demezdi. Yoksula, zayıflara, gariplere bakar, sofrasından konuk eksik olmazdı.

Dinine bağlıydı. Ama tutucu değildi. Din, ulus, padişah aşkını ta yüreğinde duyanlardandı. Devletin büyüklüğünü, kutsallığını anlardı. Tek ülküsü, "Tanrı'dan başka kimseye secde etmemek, kula kul olmamak"tı... Bilgisi, olgunluğu, herkesçe biliniyordu. İbni Kemal ondan söz ederken, "Beni okutur!" derdi. Şairdi. Ama ömründe daha bir tek kaside yazmamıştı. Hatta böyle övgüleri okumazdı bile... Yaşı kırkı geçiyordu. Önünde açılan yükselme yollarından daha hiçbirine sapmamıştı. Bu altın kaldırımlı, mine çiçekli, cenneti andıran nurlu yolların sonunda, hep "kirli bir etek mihrabı" bulunduğunu bilirdi. İnsanlık onun gözünde çok yüksek, çok büyüktü. İnsan yeryüzünün üzerinde, Tanrı'nın bir çeşit temsilcisiydi. Tanrı insana kendi ahlakını vermek istemişti. İnsan, her varlığın üstündeydi. Kuyruğunu sallaya sallaya efendisinin pabuçlarını yalayan köpeğe yaltaklanma pek yakışırdı ama, insan... Muhsin Çelebi her türlü aşağılanmayı sindirerek yüksek mevki tepelerine iki büklüm tırmanan maskara, tutkulu insanlardan, kendine saygı duymayan kölelerden, güçsüzler gibi yerlerde sürünen pis kölelerden tiksinirdi. Hatta bunları görmemek için insanlardan kaçar olmuştu. Yalnız savaş zamanları Guraba Bölüklerine kumandanlık için ortaya çıkardı. Huzurda serbest, içinden

geldiği gibi oturuşu sadrazamı çok şaşırttı. Ama kızdırmadı:

- Tebriz'e bir elçi göndermek istiyoruz. Tarafımızdan sen gider misin oğlum?

- Ben mi?

- Evet

- Ne ilgisi var?

- Aradığımız gibi bir adam bulamıyoruz da...

- Ben şimdiye kadar devlet memurluğuna girmedim.

- Niçin girmedin?

Muhsin Çelebi biraz durdu. Yutkundu, Gülümsedi.

- Çünkü ben boyun eğmem, el etek öpmem, dedi. Oysa zamanın devletlileri mevkilerine hep boyun eğip, el etek, hatta ayak öpüp, bin türlü yaltaklanmayla, ikiyüzlülükle, dalkavuklukla çıktıklarından, çevrelerine hep bu aşağılayıcı geçmişlerin çirkin hareketlerini tekrarlayanları toplarlar. Gözdeleri, nedimeleri, Korudukları, hep alçak ikiyüzlüler, ahlaksız dalkavuklar, namussuz maskaralardır. Yiğit, doğru, kendisine saygılı, özgür vicdanının sesine kulak veren bir adam gördüler mi, hemen kin bağlarlar, yıkmaya çalışırlar. Gedik Ahmet Paşa niçin hançerlendi, Paşam?

Sadrazam yavaşça dişlerini sıktı. Gözlerini süzdü. Tuttuğu kağıdı buruşturdu. Öfkelenmiyordu. Ama öfkelendiği zamanlarda olduğu gibi, yanaklarına bir titreme geldi. Vezirken değil, hatta daha beylerbeyiyken bile karşısında akranlarından kimse ona böyle açıkça söz söyleyememişti. Yine "Acaba deli

mi?" diye düşündü. Deli değilse... bu ne küstahlıktı? Bu derece küstahlık, dünya düzenine karşı çıkmak değil miydi? Gözlerini daha beter süzdü. İçinden: "Şunun başını vurdursam..." dedi. Kapıcılara bağırmak için ağzını açacaktı. Ansızın vicdanının neresi olduğu bilinmeyen bir yerinden gelen derin sesini işitti: "İşte sen de yaltaklanma, ikiyüzlülük, dalkavukluk yollarından yükselenler gibi, dürüstçe bir sözü çekemiyorsun! Sen de karşında yiğit bir insan değil, ayaklarını yalayan bir köpek, hor görülmenin altında iki kat olmuş bir maskara, bir rezil istiyorsun!" Süzük gözlerini açtı. Avucunda sıktığı kağıdı yanına koydu. Yine Muhsin Çelebi'ye baktı. Ortasında geniş bir kılıç yarasının izi parlayan yüksek alnı... al yanakları... yeni tıraşlı beyaz, kalın boynu... biraz büyücek, eğri burnu... ince sarığı... tıpkı Şehname sayfalarında görülen eski kahramanların resimlerine benziyordu. Evet, bu alnında yarası görülen kılıcın yere düşüremediği canlı bir kahramandı. İnsaflı sadrazam, vicdanının ruhunda yankılanan sesini, gururunun karanlığıyla boğmadı. "Tam bizim aradığımız adam işte..." dedi. Bu kadar korkusuz bir adam, devletine, ulusuna yapılacak hakareti de çekemez, ölümden korkarak, göreceği hakaretlere eyvallah diyemezdi. Kavuğu hafifçe salladı:

- Seni Tebriz'e elçi göndereceğiz. Muhsin Çelebi sordu:

- Katınızda bu kadar nişancılar, katipler, hocalar var. Niçin onlardan birini seçmiyorsunuz?

- Sen Şah İsmail denen kötü ruhlu adamın kim olduğunu biliyor musun?

- Biliyorum.

- Devletini seviyor musun?

HİKAYELER

Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin, yerli edebiyatımızda hikaye denilince akla gelen ilk isimdir. Fakat en büyük yanılgı, onun bir çocuk hikayecisi olduğunu sanmaktır.

Hala okumamışlar için, Ömer Seyfettin'in en meşhur hikayelerinden bir derleme yaptık.

Kitaptaki hikayeler:

*Pembe İncili Kaftan
*Kaşağı
*Kütük
*Yeni Bir Hediye
*Ferman
*Pireler
*Külah
*Ant
*Diyet
*Forsa
*İlk Cinayet

TÜRK tilki Kitap KLASİKLERİ

www.tilkikitap.com
TilkiKitap
TilkiKitap
www.tilkimagaza.com
Online kitap satış sitesi.
ISBN: 978-605-5045-39-5
9 786055 045395

Ömer Seyfettin /// HİKAYELER